2007. Gaudete vasárnap volt 20 éves a lap. Milyen egyszerű kimondani: 20 év. De ha végiggondoljuk, hogy mit is jelent 20 év egy ember életében már nem is tűnik olyan egyszerűnek. Húsz évesen az állami törvények szerint már a felnőtt korban jár az ember. De most nem az emberi életről akarok írni, hanem újságunk életéről. Egy újságot fenntartani, szerkeszteni, megjelentetni és az emberek kezébe adni nem kis dolog.

Az újságszerkesztés nem volt idegen az egri szeminárium kispapjaitól, hiszen a Gaudetenek volt egy elődje, a Hírharang, mely utoljára 1893. október 22-én jelent meg. Ennek „feltámadásaként” született meg a
Gaudete
, néhány lelkes kispap kezdeményezése által. Az akkori szerkesztők: Kormos Miklós (jelenleg kecskeméti plébános), Juhász Imre (Baktalórántházán plébános), Linczenbold József (újfehértói plébános), Mischinger Ferenc (domoszlói plébános) voltak.

Az indulás nem volt könnyű, hisz az első szám kiadása még az elmúlt rendszerben történt, amikor nagyon sok engedélyt kellett beszerezni. De támogatta őket ebben a tevékenységben az akkori rektor, Kartal Ernő atya, aki hasznosnak vélte a kispapoknak ezt az öntevékeny, és egyben önképzést igénylő tevékenységét. Az első engedély csak szóbeli volt és azzal a kikötéssel, hogy az újság csak belső használatra való, belső terjesztésű legyen, vagyis a szeminárium épületén kívül nem terjeszthető.

A technikai lehetőségek is nagyon kezdetlegesek voltak, hisz írógépen írták a cikkeket, a képek beillesztését, a szerkesztést ollóval, és ragasztóval végezték. Az első „nagy gépelő”, ahogyan ő nevezi magát Juhász Imre atya, akkor egri egyházmegyés kispap, volt. Az elkészült oldalakat előbb az Érseki Hivatal, majd pedig a szeminárium kisteljesítményű fénymásolóján sokszorosították. Nagyon sok munka, és a rendelkezésre álló szabadidő feláldozását igényelte

az újság, de szívesen végezték, a későbbi szerkesztők is, hisz szemük előtt lebegett a cél: a szeminárium mások számára titokzatosnak tűnő életét bemutatni a kedves olvasóknak. A számítógépek megjelenésével és térhódításával már egyszerűsödött a munka, a nyomtatást is nyomdában végezzük már, de a szerkesztés, tördelés mindig a kispapok munkája volt és marad.

Nem tudom, hogy a néhai szerkesztők gondoltak-e arra az induláskor, hogy ugyan hány évet fog megérni az újság. Viszont én most gondolok erre, és nem az a fontos, hogy lesz-e következő húsz év, persze az is fontos, de ennél fontosabb az, hogy a célnak, amiért az újság megszületett eleget tudunk-e tenni, meg tudunk-e felelni azon elvárásoknak, melyek egy szemináriumi újsággal kapcsolatban felvetődnek? Én bízom a jövőben és hiszem azt, hogy mindig lesznek rátermett és fáradtságot nem ismerő kispapok, akik szívügyüknek tekintik újságunk létét, és a következő húsz évben is méltó hordozója lesz annak a célnak, amiért alapították. Adja Isten, hogy így legyen!